

Bohumil
Hrabal

Obsluhoval
jsem
anglického
krále

mladá fronta

Obsluhoval jsem anglického krále

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.mf.cz
www.albatrosmedia.cz

MLADÁ FRONTA

Bohumil Hrabal

Obsluhoval jsem anglického krále – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

B o h u m i l

H r a b a l

O b s l u h o v a l

j s e m

a n g l i c k é h o

k r á l e

B o h u m i l
H r a b a l

O b s l u h o v a l
j s e m
a n g l i c k é h o
k r á l e

P O V Í D K Y

mladá fronta

© Bohumil Hrabal – dědicové c/o DILIA, 1971
Cover illustration © Václav Šlajch, 2023

ISBN tištěné verze 978-80-204-6177-3

ISBN e-knihy 978-80-204-6188-9 (1. zveřejnění, 2023) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-204-6189-6 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-204-6187-2 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

SKLENICE GRENADÝNY

Dávejte pozor, co vám teďka řeknu.

Když jsem přišel do hotelu Praha, tak mne vzal šéf za levý ucho a zatahal mě za něj a povídá: „Jseš tady pikolík, tak si pamatuj! Nic jsi neviděl, nic jsi neslyšel! Opakuj to!“ A tak jsem řekl, že v podniku jsem nic neviděl a nic neslyšel. A šéf mne zatahal za pravý ucho a řekl: „A pamatuj si ale taky, že všechno musíš vidět a všechno slyšet! Opakuj to!“ A tak jsem udiven opakoval, že všechno budu vidět a všechno slyšet. A tak jsem začal. Každý ráno v šest hodin jsme byli na place, taková defilérka, pan hoteliér přišel, po jedné straně koberce stál vrchní a číšníci a na konci já, tak maličký jako pikolík, a na druhý straně stáli kuchaři a pokojský a fický a kredencká, a pan hoteliér šel kolem nás a díval se, jestli máme čistý náprsenky a frakový límce i frak bez poskvrny, a jestli nechybějí knoflíky, a jestli jsou vyčištěný boty, a naklonil se, aby čichem zjistil, jestli jsme si myli nohy, pak řekl: „Dobrý den, pánové, dobrý den, dámy...“ A už jsme s nikým nesměli mluvit a číšníci mě učili, jak se balí do ubrousku nůž a vidlička a já jsem

čistil popelníky a každéj den jsem musel vyčistit plechový košíček na horký párky, protože já jsem roznášel na nádraží horký párky, naučil mne to ten pikolík, kterej už pikolíkem přestal být, už začal pracovat na place, ach, ten se něco naprosil, aby mohl roznášet dál párky! Až mi to bylo divný, ale pak jsem to pochopil. Nic jsem nechtěl dělat než roznášet podle vlaku horký párky, to kolikrát denně jsem dal páreček za korunu osmdesát s rohlíkem, ale cestující měl jen dvacet korun, někdy padesátikorunu, a já jsem vždycky neměl drobný, i když jsem je měl, a tak jsem prodával dál, až pak už cestující vyskočil do vlaku a dral se k okýnku a natahoval ruku a já jsem nejdřív položil horký párky, a pak jsem řehtal v kapse drobnými, ale cestující křičel, že drobný ať si nechám, hlavně ať vrátím bankovky, a já jsem ty bankovky pomalu hledal v kapse, a výpravčí už pískal, a tak jsem pomalu vytahoval ty bankovky, a vlak se už rozjížděl a já jsem běžel podle vlaku, a když se vlak rozjel, tak jsem zvedl ruku a už se ty bankovky dotýkaly prstů natahujícího se cestujícího, skoro se některý vyklonili tak, že je někdo musel v kupé držet za nohy, jeden dokonce zavadil hlavou o gránik, jinej o stožár, ale pak se už prsty rychle vzdalovaly a já jsem udýchanej stál s nataženou rukou, v který byly ty bankovky, a to bylo moje, málokterej cestující se vrátil pro ty prachy, a tak jsem začínal mít svoje peníze, za měsíc to už bylo pár stovek, nakonec jsem měl i tisícikorunu, ale ráno od šesti a večer před spaním šéf chodil kontrolovat, jestli jsem si myl nohy, a už ve dvanáct jsem musel být

v posteli, a tak jsem začínal neslyšet, avšak slyšet všechno, a začínal jsem nevidět a vidět všechno kolem sebe, viděl jsem ten pořádek a řád, jak šéf měl radost, když jsme byli naoko spolu zneprátelený, kdepak, aby pokladní šla do biografu s číšníkem, to byla v tu ránu výpověď, a taky jsem poznal hosty v kuchyni, ten stůl štamgastů, každý den jsem musel čistit sklenice štamgastů, každý měl svoje číslo a svoji značku, sklenice s jelenem, a sklenice s fialkami a sklenice s městečkem, a sklenice hranaté a sklenice bachraté a kameninový džbánek se značkou HB až z Mnichova, a tak každý večer přicházela ta vyvolená společnost, pan notář a přednosta stanice a soudu, a zvěrolékař a vedoucí hudební školy, a továrník Jína, a všem jsem pomáhal do kabátu a z kabátu, a když jsem přinesl pivo, musela každá sklenice jít k rukám toho, komu patřila, a já jsem se divil, jak bohatý lidi se dovedou celý večír bavit třeba o tom, že za městem je lávka a tam u té lávky před třiceti lety byl topol, a teď to začalo: jeden říkal, že tam nebyla ta lávka, že tam byl pouze ten topol, a druhý, že tam nebyl topol, a že tam byla ne lávka, ale jen prkno se zábradlím... a tak vydrželi upíjet pivo a bavit se na tohle téma a křičet a nadávat si, jakoby ale všechno naoko, protože užijí proti sobě přes stůl křičeli, že tam byla lávka a ne topol, a z druhé strany že tam byl topol a ne lávka, ale pak si zase sedli a bylo všecko v pořádku, to křičeli jen proto, aby jim líp chutnalo pivo, jindy zase se přeli o to, jaké pivo je v Čechách nejlepší, a jeden že protivínský, a druhý že vodňanský, a třetí že plzeňský, a čtvrtý že

nymburský, a krušovický, a tak zase na sebe křičeli, ale všichni se měli rádi a křičeli jen proto, aby se něco dělo, aby nějak zabili ten večerní čas... A pak zase pan přednosta se naklonil, když jsem mu dával pivo, a pošeptal, že pan zvěrolékař byl viděn u slečen U Rajských, že tam byl na pokoji s Jaruškou, a pan ředitel měšťanský školy zase šeptal, že tam sice byl, ale ne ve čtvrtek, ale už ve středu, ten zvěrolékař, ale s Vlastou, a tak zase celý večer se bavili jen o slečnách U Rajských, a kdo tam byl a kdo tam nebyl, a já když jsem to slyšel, ty jejich řeči, tak mi bylo jedno, jestli za městem byl topol a lávka, anebo tam byla lávka a ne topol, nebo jen ten topol, ani jestli je lepší bránický pivo anebo protivínský, já jsem nechtěl nic vidět a nic slyšet, než vidět a slyšet, jak to vypadá tam U Rajských. Propočítal jsem peníze a ty horké párky jsem prodával tak, že jsem si nechával tolik peněz, že jsem si už mohl troufnout k Rajským, dokonce jsem uměl na nádraží i plakat, a že jsem byl tak maličký, dokonale pikolo, mávali nade mnou rukou a nechávali mi peníze, protože mysleli, že jsem sirotek. A tak ve mně zrál plán, že jednou po jedenácté hodině, až si umeju nohy, že vypadnu oknem z pokojíčku a podívám se k Rajským. Ten den začal u Zlatého města Prahy divoce. Přišla dopoledne společnost cikánů, byli pěkně oblečení, a tak že byli kotláři a měli peníze, tak seděli u stolu a dávali si všechno to nejlepší, a pokaždé, když si něco objednávali dalšího, tak ukázali, že mají peníze, ředitel hudební školy seděl u okna, a že cikáni křičeli, tak si přesešel doprostředka restaurace a četl dál knihu,

musela to být hrozně zajímavá knížka, protože když se pan ředitel zvedl, aby šel o tři stoly dál, tak pořád četl tu knížku, i když usedal, tak četl, rukama nahmatal židli a četl dál, a já jsem čistil sklenice pro štamgasty, díval jsem se proti světlu, bylo ještě dopoledne, jen polévky a gulášky pár hostům, to bylo to, že všichni číšníci, i kdyby neměli co dělat, tak pořád museli něco dělat, tak jako já jsem čistil tak pečlivě, a vrchní taky vestoje rovnal v příborníku vidličky a číšník se znovu dal do přerovnávání bešteků.. a teď pod oknem, jak jsem se díval skrz sklenici se Zlatou Prahou, tak jsem viděl, jak běží rozezlení cikáni, a teď vběhli do naší Zlaté Prahy, a už asi na chodbě vytáhli nože, a teď to bylo něco hrozného, přeběhli k těm cikánům kotlářům, ale ti jako by už na ně čekali, vyskočili a táhli za sebou stoly, ty stoly pořád tak před sebe dávali, aby se na ně ti cikáni s nožema nedostali, ale přesto dva už leželi na zemi, v zádech jim trčel nůž, a ti s nožema jak bodali, tak sekali, i do rukou, a tak už i stoly byly plné krve, ale pan ředitel hudební školy četl tu knížku dál, usmíval se, a ta cikánská vichřice přehřměla ne kolem pana ředitele, ale přes něj, zakrváceli mu hlavu i knížku, dvakrát bodli do jeho stolu, ale pan ředitel četl dál, já sám jsem byl pod stolem a po čtyřech jsem lezl do kuchyně, a cikáni ječeli a nože blýskaly, jak zlaté mouchy poletovaly ty pablesky Zlatou Prahou, a ti cikáni bez zaplacení vycouvali z restaurace a na všech stolech byla krev, dva leželi na zemi a na jednom stole byly uříznuté akorát dva prsty a jedním šmiknutím uříznuté ucho a pak kus masa, pan doktor když

přišel a ohledal ty pobodané a ty kousky, shledal v tom kuse masa uříznutého kus svalu z ruky u ramene, a jediný pan ředitel školy teď si dal hlavu do dlaní, lokty si opřel o stůl, a četl tu svoji knihu dál, zatímco všechny ostatní stoly byly sražené u východu, ty stoly zabarikádovaly a kryly útěk kotlářů, a pan šéf nevěděl nic jiného, než že si vzal bílou vestu posetou včelkama, stál před restaurací a zdvihal dlaně a říkal přicházejícím hostům, bohužel, stal se u nás incident, votevřeme až zejtra. A já jsem měl na starosti zakrvavený ubrusy, tolik otisků dlaní a prstů, a všechno jsem musel odnést na dvůr a zatopit ve velikém kotli v prádelně, a kredencká a ficka všechno musely zaprat a pak vyvařit, já jsem měl všet ty ubrusy, ale nedosáhl jsem na šňůru, a tak to dělala ficka, a já jsem jí podával ty mokré vyždímaný ubrusy, a byl jsem jí po prsa, a ona se smála a využívala toho, aby mne zesměšnila, tiskla mi ty prsy na tvář, dělala, jako že omylem, střídavě jedním prsem a pak druhým, položeným na oko, mi zatemnila svět, bylo to všechno voňavé, když se pak naklonila pro ubrus do koše, tak jsem jí viděl zase já dolů mezi ty houpající se prsy, narovнала se a ty prsy se přelily z visení do trčení, a s kredenckou i fickou se ty ženské smály a říkaly mi, synáčku, kolikpak ti je roků, už ti bylo čtrnáct? A kdy? A pak byl podvečer a vítr vál a ty ubrusy byly tak, že se na dvoře tvořily celé zástěny, jaké dáváme, když je v restauraci svatba nebo uzavřená společnost, a já jsem už měl všechno na place připravené, a už se všechno zase skvělo čistotou, všude byly karafiáty, to podle sezóny se

přinášel celý koš květin, a já jsem šel spát, ale když bylo pak ticho a na dvoře pleskaly ty ubrusy, jako by se sebou hovořily, dvůr byl plný mušelinových hovorů, otevřel jsem okno a pak jsem vyklouzl a mezi ubrusy jsem se dostal podle okének k vratům a přehoupl jsem je a šel jsem uličkou, od lucerny k lucerně. Vždycky jsem ve tmě počkal, až mne noční chodci předejdou, až jsem zdaleka viděl zelený nápis U Rajských, a tak jsem chvíli stál a čekal, z útrob baráku se ozývalo řinčení orchestri-
onu, a tak jsem si dodal odvahy a vešel jsem a tam na chodbě bylo okénko a já jsem tam stál a to okénko bylo tak vysoko, že jsem se musel za prsty zvednout, a tam seděla paní Rajská a povídá: Copak si přejete, chasníčku?, a já jsem řekl, že bych se chtěl pobavit, a tak otevřela, a když jsem vešel, seděla tam černovlasá mladá slečna a měla vyčesané vlasy a kouřila, a optala se mne, co bych tak chtěl? A já jsem řekl, že bych chtěl povečeřet, a ona na to, tak vám máme přinést večeři sem nebo do lokálu, a já jsem se začervenal a řekl, ne, já chci večeřet v chambre séparé, a ona se na mne zadívala a hvízdla si dlouze a zeptala se, a už věděla odpověď: a s kým? A já jsem ukázal na ni a řekl: s vámi, a tak ona vrtěla hlavou a nabídla mi ruku, a ruku v ruce mne vedla temnou chodbou s červenými tlumenými světly, a otevřela dveře, a tam bylo kanapíčko a stůl a dvě plyšové židle a světlo vycházelo odkudsi zpoza záclony za garnýží, a přes strop padalo dolů jak větvičky smuteční vrby, a já jsem se posadil, a když jsem nahmatal peníze, tak jsem dostal sílu a řekl jsem, povečeříte se mnou? A co budete pít? a ona

řekla šampaňské, a já jsem přikývnul a ona zatleskala a přišel číšník a přinesl láhev a otvíral ji a pak ji odnesl do přístěnku a přinesl sklenky a naléval, a já jsem pil šampaňské a bublinky mi stoupaly do nosu a kýchal jsem a slečna pila sklínku za sklínkou, když se mi představila, pak dostala hlad a já jsem řekl, ano, noste to nejlepší, a ona řekla, že ráda ústřice, že jsou tady čerstvé, a tak jsme jedli ústřice a nové šampaňské, a pak ještě, a ona mne začala hladit po vlasech a ptala se mne, odkud pocházím, a já jsem řekl, že z tak maličké vesničky, že uhlí jsem poprvé viděl až loni, a ona se tomu smála a řekla, abych se udělal komód, a mně bylo horko, ale sundal jsem si kabát a ona řekla, že je jí horko, tak zda by si mohla taky sundat šaty, a já jsem jí pomáhal, a rovnal jsem jí šaty na židli a ona mi potom rozepnula poklopec a teď jsem věděl, že to U Rajských musí být ne pěkné, ne krásné a rozkošné, ale rajské, vzala mne za hlavu a přitiskla si ji mezi prsy a ta prsa voněla, zavřel jsem oči a jako by se mi chtělo spát, tak krásná byla ta vůně a ty tvary a jemnost kůže, a ona mně dávala hlavu níž a níž, a voněl jsem jí k břichu a ona oddychovala a bylo to tak zakázaně krásné, že jsem si nepřál už nic víc než tohle, na tohle že každý týden si našetřím na horkých párcích osm set a víc, že mám krásný a vznešený cíl, jak říkával mi tatínek, abych vždycky měl cíl a že budu zachráněn, protože budu mít pro co žít. Ale ono to bylo ještě tak na půl cesty, Jaruška mi pak tiše vysvlékala kalhoty, stáhla trenýrky a líbala mne do slabin a já jsem najednou byl tak roztřepaný a tak

tou představou, co se to všechno děje U Rajských, rozklepaný, že jsem se stočil do klubíčka a řekl jsem, co to, Jaruško, děláte? A ona se vzpamatovala, ale když mne viděla, tak nedala, vzala mne do úst a já jsem ji odtlačoval, ale ona byla jako pomatená, držela mne v ústech a pohybovala hlavou a zvyšovala rychle ty pohyby, a potom jsem ji už neodtlačoval a neodstrkával, ale celý jsem se natáhl, a držel jsem ji za ouška a cítil jsem, jak odtékám, jak je to docela jinačí, než jsem si to dělával sám, jak tohle do poslední kapky ze mne vypíjí slečna s krásnýma vlasama, zavřenýma očima, vypíjí ze mne to, co jsem odstríkával a odmrskával s odporem do uhlí ve sklepě nebo v posteli do kapesníku... když se zvedla, řekla hlasem plným únavy, a teďka z lásky... ale já jsem byl příliš dojatý a příliš zvadlý, až jsem se ubránil, a povídám, ale já mám hlad, nemáte hlad taky? A že jsem měl žízeň, vzal jsem sklenici Jarušky, hnala se po mně, ale nemohla zabránit, abych se nenapil, a zklamán jsem odložil sklenici, protože v ní bylo ne šampaňské, ale žlutá limonáda, od začátku pila limonádu, kterou jsem platil jako šampaňské, a já jsem to teprve teď věděl, zasmál jsem se a poručil jsem ještě jednu láhev, a když ji vrchní přinesl, tak jsem ji otevřel a sám nalil, a pak jsme zase ještě jedli a zvnitřku lokálu břínkali ariston, a když jsme dopili láhev a já začal být přio opilý, zase jsem se svezl na kolena a položil jsem hlavu do slečnina klína a líbal jsem, muchloval jazykem ty krásné vousy a vlasy, ale že jsem byl lehký, slečna mne vzala v podpaží a vytáhla mne na sebe, roztáhla nohy, a já jsem jak

po másle vjel poprvé do ženské, to, nač jsem se těšil, tak to bylo tady, ona mne tiskla k sobě a šeptala mi, abych se zdržel, abych co nejdéle, ale já jsem se jen dvakrát pohнул, potřetí jsem stříkal do teplého masa, a ona se prohnula do mostu, ležela tak, že vlasama a chodidly se dotýkala kanape, a já jsem ležel na mostu jejího těla a do poslední chvíle, než jsem změknul, jsem zůstával v jejích roztažených nohách tak dlouho vězet, až jsem se vyvlékl a lehl si vedle ní. Oddychovala, položila se a po paměti mne nahmatala a hladila mne po břichu a po celém těle... A pak přišel čas oblékání a přišel čas loučení a čas placení, a vrchní počítal a počítal a podal mi účet na sedm set dvacet korun, a já jsem odcházel a vzal jsem ještě dvě stovky a dal jsem je Jarušce, a když jsem vyšel od Rajských, opřel jsem se za první zdí, a ve tmě jsem tak stál opřený, zasněný a poprvé jsem se dozvěděl, co se děje v těch krásných domech, kde jsou slečny, ale řekl jsem si, máš za vyučenou, hned sem půjdeš zejtra a budeš dělat zase pána, protože jsem je všechny ohromil, přišel jsem jako pikolík, který roznáší na nádraží horké párky, a odcházel jsem víc než jakýkoliv pán, který sedává u Zlaté Prahy u stolu štamgastů, kam mohou jen nóbl páni, jen městská honorace...

A hned druhý den jsem se díval na svět docela jinak, ty peníze, které mi otevřely dveře nejen k Rajským, ale i k účtě, to jsem si dodatečně vzpomenu, že paní Rajská ve vrátnici, když viděla, že jsem hodil do vzduchu dvě stovky, tak se mi hnala po ruce a chtěla mi ji políbit, já jsem myslel, že chtěla vědět, kolik je přesně hodin na

náramkových hodinkách, které jsem ještě neměl, avšak to políbení nebylo políbení mně, pikolíkovi od Zlaté Prahy, ale to bylo políbení těch dvou stovek, a vůbec těch peněz, které jsem měl já, já, který mám ještě tisíc korun schovaných v posteli, a který může mít peněz, ne jak se mu jich zachce, ale jak každý den si vydělá na nádraží prodejem horkých párků. A tak jsem dopoledne byl poslán s košem pro květiny, a když jsem se vracel, viděl jsem, jak penzista po čtyřech leze a hledá nějaký zakutálený peníz, vlastně jsem si uvědomil na té cestě, že jako štamgasti sedává u nás také zahradník a mistr uzenář a řezník a majitel parní mlékárny, že vlastně u nás se scházejí ti, kteří dodávají nám pečivo a maso, to šéf, když prohlídl lednici, tak to kolikrát řekl, okamžitě jdi k řezníkovi a vyřid' mu, ať si to hubený tele okamžitě odveze, hned teďka, a taky tele do večera bylo pryč a mistr řezník seděl, jako by se nic nestalo, ale ten penzista asi špatně viděl, a tak dlaní ťápal v prachu, povídám, copak hledáte, tatínku, copak? A on řekl, že ztratil dvacet halířů, a já jsem počkal, až lidé šli kolem, a vzal jsem hrst drobných a hodil jsem to do vzduchu a honem jsem se chopil uch koše a zabořil jsem se do karafiátů a šel jsem dál, a když jsem se před rohem otočil, viděl jsem, jak po zemi leze ještě několik chodců, všichni měli dojem, že vypadly ty mince jim, a jeden osočoval druhého, aby mu ty peníze vrátil, a tak vkleče se hádali a prskali a drápali si do očí jako kocouři v botách, a já jsem se rozesmál a hned jsem věděl, co s lidma hejba a v co lidé věří a čeho jsou schopni za pár mincí udělat.

A když jsem přinesl květiny a viděl jsem, jak před naší restaurací stojí tolik lidí, vyběhl jsem do pokoje pro hosty a vyklonil jsem se a plnou hrst drobných jsem hodil tak, aby spadly ne hned vedle lidí, ale až o pár metrů dál. A seběhl jsem dolů a přičezával karafiáty a vždycky dvě větvičky asparágu a dva karafiáty jsem dával do vázičky a přitom jsem se z okna díval, jak lidé lezou po čtyřech a sbírají peníze, moje mince, a přitom se hádají, že jeden ten samý šesták viděl dřív než ten, který jej zdvihnul... A tu noc a potom ty noci další jsem snil a sníval, pak i ve dne, když nebylo co dělat, a já jsem musel dělat, jako že něco dělám, když jsem čistil sklenice a díval jsem se proti světlu a kladl jsem si sklo na oči a viděl skrz ně na druhou stranu na roztráštěné náměstí a morový sloup a nebe a na něm mračna, i za dne jsem sníval o tom, jak lítám nad městečky a městy a vesnicemi a městysy, jak mám nekonečně velikou kapsu a jak nabírám plné hrsti mincí a házím je na dláždění, vždycky je rozhazuji jako rozsevač obilí, vždycky ale za záda chodců nebo jen tak stojících, plné hrsti drobných a vidím, jak skoro nikdo neodolá a sbírá ty šestáky, jak jeden do druhého beraní hlavami, a jak se hádají, ale já už letím dál a dělá mi to dobře, i ze sna jsem polykal blaženě, když jsem nabíral z kapsy ty hrsti a házel je dalším a dalším skupinkám za záda, a peníze s řinkotem cinkaly a rozkuláčovaly se, a já jsem měl tu schopnost, že jsem jako včela vletěl do vagonů, do vlaků a do tramvají a zničehonic jsem břinknul hrstí nikláků o podlahu, a jak všichni se okamžitě naklánějí a vrážejí

do sebe, aby sesbírali drobné, o kterých si každý myslí a předstírá, že vypadly jen a jen jemu... A tohle snění mne povzbuzovalo, že jsem byl maličký, a tak jsem musel nosit vysoký kaučukový límec, měl jsem malý a krátký krk a ten límec se mi zařezával nejen do krku, ale i pod bradu, a tak – aby mne to nebolelo – tak jsem měl pořád hlavu vztyčenou, naučil jsem se tak i dívat, protože jsem nemohl bez bolesti dát hlavu dolů, naklánil jsem se celým trupem, a tak jak jsem míval hlavu zakloněnou, přivírala se mi víčka a já jsem se díval na svět tak nějak, jako bych jím pohrdal, posmíval se mu, přezíral, takže si i hosté mysleli, že jsem namyšlený, a tak jsem se naučil i stát a chodit, chodidla jsem měl pořád rozpálená jako žehličky, divíval jsem se, že jsem nechytíl, že mi neshořely boty, tak mne pálívala chodidla, někdy jsem byl tak zoufalý, že jsem si lil studenou sodovku do botek, obzvláště na nádraží, ale to pomohlo jen na chvíli, a já jsem byl na pokraji touhy vyzout se a běžet ve fraku rovnou do potoka a tam si ponořit ty svoje nohy do vody, a tak jsem zase a znovu si lil do bot sodovku, někdy i kousek zmrzliny, a tak jsem chápal, proč vrchní a pinglové na place mají ty nejstarší boty, ty nejrozšmatchanější, ty, které nacházíte na smetištích, protože jen v těchto botách lze vydržet celý den stát a chodit, a vůbec i pokojské a pokladní, všichni jsme trpěli těma nohama, ono taky když jsem se večer vyzul, tak jsem měl nohy zaprášené až po kolena, jako bych se celý den brouzдал ne po parketách a kobercích, ale uhelným prachem, to byla ta druhá stránka mého fraku,

ten rub všech pinglů a pikolíků a vrchních na celém světě, bílá naškrobená košile a třpytivě bílý kaučukový límec, a zvolna černající nohy, jako při nějaké hrozné nemoci, kdy začnou lidé odumírat od nohou... ale!, každý týden jsem si našetřil na další a pokaždé novou slečnu, ta druhá slečna v mém životě, ta zase byla blondýna. Když jsem vstoupil a optali se mne, co si přeji, řekl jsem, že chci povečeřet, a hned jsem dodal, ale v chambre séparé, a když se mě optali s kým?, ukázal jsem na blondýnu a zase jsem byl zamilovaný do té světlovlásky, dokonce to bylo ještě krásnější než poprvně, i když to poprvně bylo nezapomenutelné. A tak jsem pořád zkoušel jen tu sílu peněz, poroučel jsem šampaňské, ale napřed jsem jej ochutnal, slečna musela pít se mnou originál, nestrpěl jsem už, aby mně nalívali víno a slečně limonádu. A když jsem ležel nahý a díval se na strop a blondýnka ležela vedle mne a dívala se na strop taky, zničehonic jsem vstal a vytáhl jsem z vázy pivoňku a otrhal jsem okvětní lístky a kolem dokola jsem obložil z několika pivoňek slečně břicho, bylo to tak krásné, že jsem se podívil, a slečna se zdvíhala a dívala se na svoje břicho taky, ale pivoňky padaly, a já jsem ji zatlačil něžně zpátky, aby zůstala ležet, a ze skoby jsem sundal zrcadlo a nastavil jsem to zrcadlo tak, aby slečna viděla, jak krásné je její břicho obložené pivoňkovými okvětními lístky, pravil jsem, to bude krásné, kdykoliv sem přijdu, tak jak tady bude kvítí, tak ti obložím břicho, ona řekla, že tohle se jí ještě nikdy nestalo, takový hold její kráse, a řekla mi, že se do mne těmi květinami zamilovala, já jsem

řekl, jak to bude krásné, až na vánoce natrhám smrkové větvičky a obložím jí břicho těmi větvičkami, a ona řekla, že bude ještě krásnější, až jí obložím břicho jmelím, ale nejlepší že by bylo, a to musí zařídit, aby nad kanapem na stropě viselo zrcadlo, abychom se viděli, jak ležíme, a hlavně jak ona je krásná, když je nahá s věncem kolem kožíšku, věncem, který se bude měnit podle ročních období a květin, které jsou typické pro ten který měsíc, jak to bude krásné, až ji pak obložím kopretinami a slzičkami Panny Marie, a chryzantémami a listopadkami a barevným listím... a já jsem vstal a objímal jsem se a byl jsem veliký, když jsem odcházel, dal jsem jí dvě stě korun, ale ona mi je vrátila, a já je položil na stůl a odcházel jsem a měl jsem dojem, že měřím metr osmdesát, i paní Rajske jsem podal stokorunu do okýnka, kam se sehnula a dívala se na mne skrze brýle... a vyšel jsem do noci a nebe bylo v tmavých uličkách plné hvězd, ale já jsem neviděl nic jiného než všechny jaterníky a bledule a sněženky a petrklíče kolem dokola břicha slečny blondýnky, čím víc jsem krácel, tím víc jsem žasnul, kde se ve mně vzal ten nápad obložit jako salátem mísu se šunkou, tak obložit hezký ženský břich s kopečkem vlasů uprostřed, a tak, jak jsem znal květiny, pokračoval jsem a oblékal nahou světlovlásku do mochen a okvětních lístků tulipánů a kosatců a umínil jsem si, že všechno ještě domyslím, protože na celý rok budu mít zábavu, že za peníze lze koupit nejen krásnou dívku, ale za peníze lze taky koupit poezii. Druhý den ráno, když jsme stáli na koberci a šéf procházel

a díval se, zda máme čisté košile a všechny knoflíky, a když řekl Dobrý den, dámy a pánové, díval jsem se na ficku a kredenckou, díval jsem se na jejich bílé zástěrky tak, že mne ficka vytahala za ucho, tak jsem se pronikavě díval, a zjistil jsem, že ani jedna by si nenechala ovinout břicho a chloupky ani kopretinami, ani pivoňkami, natož jako nějaká srnčí kýta smrkovými větvíčkami nebo jmelím... a tak jsem čistil sklenice, díval se proti světlu velikých oken, za kterými chodili sem a tam do půlky přeříznutí lidé, a já jsem pokračoval v letních květinách, a bral jsem je postupně z košíčků a obkládal jsem květy a květinami anebo jen okvětními lístky břicho krásné blondýnky U Rajských, ona ležela na zádech a rozvírala i nohy, a já jsem obkládal ji celou i kolem stehen, a když se ty květiny smekaly, lípal jsem je arabskou gumou, anebo lehce přibíjel hřebíčkem nebo napínáčkem a tak jsem čistil vzorně sklenice, nikdo to nechtěl dělat, a já jsem vyšplíchal sklo ve vodě, dal jsem si sklenici na oko a díval se, zda je čistá, ale myslil jsem skrz tu sklenici na to, co všechno udělám U Rajských, a tak jsem se dostal až na poslední květiny ze zahrad a lučin a lesa, a zesmutněl jsem, co budu dělat v zimě? A pak jsem se šťastně rozesmál, protože v zimě jsou květiny ještě krásnější, koupím bramboříky a magnólie a sjedu do Prahy třeba i pro orchideje, anebo se vůbec odstěhuju do Prahy, tam je místo v restauracích taky, a tam celou zimu budu mít květin... a pak už se blížilo poledne a roznášel jsem talíře a ubrousky, a pivo a červenou a citrónovou grenadýnu, a když bylo poledne a byl největší

spěch, tak se otevřely dveře a nejdřív vešla a pak se obrátila, aby zavřela, ta krásná blondýnka od Rajských, a posadila se a otevřela kabelku, vytáhla z ní obálku a rozhlížela se, a já jsem počapnul a honem jsem si zavažoval botku a srdce mi tlouklo do kolena, a přišel vrchní a povídá, honem jdi na plac, ale já jsem jen kýval a koleno jako by mi přešlo a vyměnilo si místo se srdcem, tolik mi tlouklo, ale pak jsem si dodal kuráž a vztyčil jsem se, co možná nejvíc jsem vytáhl hlavu a hodil jsem si přes rukáv ubrousek, a optal jsem se slečny, co si přeje, ona řekla, že chce vidět mne a malinovou grenadýnu, a já jsem viděl, že má na sobě ty letní šaty, šaty plný pivoněk, celá kolem dokola zajatá v pivoňkových záhonech, a já jsem se zapálil a zrudl jsem jako pivoňka taky, tohohle jsem se nenadál, tytam byly moje peníze, tytam byly moje tisíce, tohle, co jsem teď viděl, bylo jen a jen zadarmo, a tak jsem šel pro tác malinových grenadýn, a když jsem je nesl, tak ta blondýnka, jak měla obálku na ubruse, tak zvolna jen tak se z ní vyplázly ty moje dvě stokoruny, a podívala se na mne tak, že jsem zajektl všemi grenadýnami a ta první se svezla, zvolna se naklonila a vylila se jí do klína, a už tady byl vrchní a pak přiběhl ještě šéf a omlouvali se, šéf mne vzal za ucho a zatočil mi jím, a to neměl dělat, protože ta blondýnka zakřičela na celou restauraci: Co si to dovoluujete? A šéf: Polil a zničil vám šaty, já to budu muset platit... A ona: Co je vám do toho, já nic po vás nechci, co toho člověka tady zostuzujete? A šéf sladce: Polil vám šaty... všichni přestali jíst a ona řekla: Do toho vám nic

není a já vám to zakazuju a podívejte se! A vzala grenadýnu a shora si ji lila na hlavu do vlasů, a pak další grenadýnu, a byla celá od malinové šťávy a bublinek sodovky, a takhle si nalila poslední malinovou grenadýnu za výstřih... a řekla: Platím... a odcházela a za ní šla vůně malin, a ona vyšla v těch šatech hedvábných a plných pivoněk, teď byla obletována už včelami, a šéf mi vzal obálku ze stolu a řekl: Jdi za ní, tohle si zapoměla... a vyběhl jsem a stála tak na náměstí, a jako krámek o jarmarku s tureckým medem byla plná vos a včel a ona se jim nebránila a ony z ní sbíraly tu cukrovou šťávu, která ji tak oblila, jako by měla ještě jednu kůži na sobě, lehkou vrstvu, jako na nábytek se vtírá politura nebo palubní lak, a já jsem se jí díval na ty šaty, a podával jsem jí ty dvě stovky, a ona mi je vrátila a řekla, že jsem si je u ní včera zapomněl... A dodala, abych večer přišel k Rajským, že koupila krásnou kytici divokých máků... a já jsem viděl, jak na slunci jí zaschla malinová grenadýna do vlasů, jak se jí zpevnily, ztvrdly tak, jako když natěračský štětec ztvrdne, když jej nedáte do fermeže, tak jako rozlitá arabská guma, jak šelak, viděl jsem, že se jí šaty tak přilepily na tělo tou sladkou grenadýnou, že je bude muset strhávat ze sebe jako starý plakát, jako starou tapetu ze zdi... ale to všechno mi bylo málo, pro mne to bylo otřesné, že se mnou tak hovořila, že se mne nebála, že o mně věděla víc, než věděli v naší restauraci, že o mně asi věděla víc, než o sobě jsem věděl já... Ten večer mi pan šéf řekl, že v přízemí bude potřebovat můj pokoj na prádelnu, a že si musím svoje věci odnést do

prvního patra. Povídám, až zítra, ne? Ale pan šéf se na mne díval a já věděl, že to ví, že se musím přestěhovat ještě teď, a znovu mi připomenul, že v jedenáct hodin musím jít spát, že je za mne odpovědný jak mým rodičům, tak společenstvu, že takový pikolík, aby mohl pracovat celý den, musí celou noc spát...

Nejmilejšími hosty podniku mně vždy byli obchodní cestující. Ne všichni cestáci, protože mezi agenty byli taky takoví, kteří obchodovali s artiklem, který byl nanic, nebo nešel, agenti s teplou vodou. Nejradši jsem měl tlustého agenta, který když přišel poprvně, tak jsem běžel přímo pro pana šefa, až se pan šéf polekal, povídá, co je? Ale já jsem ze sebe vyrazil, pane šéf, je tady nějaká kapacita. A tak se šel podívat, a opravdu, tak tlustýho člověka jsme ještě neměli, pan šéf mne pochválil, a vybral pro něj pokoj, ve kterým pak ten cestující vždycky spával, speciální postel, pod kterou ještě podomek dal čtyři špalky a postel vzepřel dvěma fošnama. A ten se nám krásně uvedl, protože měl s sebou ještě takovýho zřízenec, který na zádech nesl něco těžkýho, vypadal ten zřízenec jako trégr^s z nádraží, na popruhách nesl něco, jakoby těžkej psací stroj. A navečer, když ten agent povečeřel, on pak večeřel vždycky tak, že si vzal jídelní lístek, podíval se na něj, jako by si nemohl vůbec nic vybrat, a pak řekl: Tak kromě těch plíček nakyselo mi neste všechno hlavní jídlo, jedno za druhým, tak jak budu dojídat první, noste druhý, až řeknu dost. A když se najedl, snědl vždycky deset obědů, pak se zasníl a řekl, že by chtěl něco na zub, a poprvně to bylo deset

deka uheráku. Když mu je šéf přinesl, ten agent vzal plnou hrst mincí a otevřel dveře a vyhodil je na ulici, a pak, když vzal pár plátků uheráku, zase se jakoby rozzlobil a nabral plnou hrst drobnějších a zase je vyhodil na ulici a zlostně skoro si sedl a štamgasti se na sebe dívali, a pak na pana šéfa, a ten nic jiného nemohl, než že vstal a uklonil se a optal se, copak rozhazujete ty drobný, nic ve zlým, pane. A ten agent řekl, proč bych nemohl vyhazovat drobný na ulici, když vy, jako majitel tohoto podniku, rozhazujete každé den zrovna tak desetikoruny... a šéf se vrátil ke stolu a vyřídil všechno štamgastům, ale ti se zneklidnili ještě víc, tak šéf se rozhodl a vrátil se ke stolu tlustocha a povídá, nic ve zlým, ale jedná se tady o můj majetek, vy si rozhazujete mince, jak chcete, ale co s tím mají dělat moje desetikoruny... A tlustoch vstal a řekl, když dovolíte, tak vám to vysvětlím, a mohu do kuchyně? A šéf se uklonil a rukou nabídnul dveře do kuchyně, a když tam vešel, slyšel jsem, jak se představil, já jsem zástupce firmy van Berkel, prosím, nakrájejte mi tady deset deka uheráku, ano? A tak šéfová nakrájela, odvážila, dala na talířek, a všichni jsme se lekali, že to je nějaká kontrola, ale agent zatleskal, z kouta se zvedl ten zřízenec a zvedl ten dečkou přikrytý předmět, který teď vypadal jako kolovrátek, kdyby to byl, a ten zřízenec vešel do kuchyně a postavil ten krám na stůl, agent stáhl dečku a tam byl takový krásný červený přístroj, placatá kulatá lesklá pila, která se otáčela na hřídeli a na konci hřídele byla klika a držátko, a pak tam byl ještě otáčecí knoflík... a ten tlustoch se celý